

Posudek diplomové práce
Martiny Brablecové

Parlamentní systémy

(rozsah práce 64 str. 6 str. literatury, angl. resumé)

V úvodu diplomantka vysvětluje, proč si zvolila téma Parlamentní systémy. Její vysvětlení však příliš přesvědčivé není („... z důvodu, že Česká republika se řadí mezi státy s parlamentní formou vlády, ... a dle mého názoru, by si každý člověk měl být vědom ... jak funguje systém, ve kterém žije.“)

Diplomantka v úvodu neformuluje žádnou otázku či otázky, které si na nad tématem klade, ani nehodlá ověřit nějakou hypotézu (např. soudobé trendy, perspektivy, resp. krize parlamentarismu v odvislosti se ztrátou důvěry v politické stranictví atd.). Troufá si zato „komplexně“ definovat parlamentní systémy, což je jistě nejen nad její síly. Nerozhoduje se ani pro tu či onu metodu, jakou při definování parlamentních systémů použije, takže její práce je obtížně definovaným průnikem konstitucionalismu, politologie a historie.

Výsledkem tohoto nepřilíš určitého zadání je pouhý popis parlamentních systémů vůbec, pak jejich nejobecnější dějiny a nakonec popis a dějiny parlamentního systému v našich zemích. Nakonec se – ne zcela ústrojně – připojuje poměrně důkladný popis parlamentních systémů ve Velké Británii a SRN. Je to úhrnem tak široký a vlastně libovolný záběr, že nemůže nést k jisté plochosti, zkratkovitosti a povrchnosti.

Především však posuzovatel postrádá vytýčení smyslu, účelu práce, jiný motiv diplomantky, než že je třeba práci napsat, odevzdat a obhájit.

S posuzovanou prací nelze polemizovat, protože neobsahuje žádné sporné, „diskusní“ teze. Diplomanta se zjevně nedopustila žádných závažných chyb, aniž ovšem přispěla nějakými nebanálními otázkami a odpověďmi na ně; několik dílčích nepřesností bylo by však možné vytknout (např. volby po roce 1948 bohužel nebyly ani tak „zmanipulované“, tj. zfalšované, jako

byly výsledkem celkového působení totalitárního a pak nedemokratického režimu;) či verbálních nešikovností (obě komory českého Parlamentu působí údajně „společně či dokonce (sic!) protikladně“; diplomantka také několikrát nevhodně použila příslovecnou spřežku *naopak*; nesjednotila psaní vlastních jmen atd.). I v dalších případech jde však spíše o neobratnosti než o chyby, pramenící z nepochopení problematiky.

Závažné otázky, na které jsem nenašel odpovědi: jaký byl skutečný význam čs. předválečného parlamentu, když v době mnichovské krize tato instituce jako by neexistovala? Jak fungovalo federativní uspořádání státu v letech 1969 – 1989? A pak v letech 1989 – 1992?

V jediné části textu, která se sama nabízí k polemickému uchopení (změna ústavy ČR, zavádějící přímou volbu prezidenta), označuje diplomantka za „*přínosnou změnu*“ vytvoření „*ochrany před podáváním nedůvodných návrhů*“ – žalob Senátu na stíhání prezidenta republiky před Ústavním soudem, a to nově zavedenou nutností souhlasu PS s takovou žalobou. Vzhledem k tomu, že taková žaloba dosud nikdy podána nebyla a že prezidentům se u nás zpravidla toleruje významnější role, než jakou předpokládá ústava, což diplomanta sama naznačuje, zajímalo by mne, proč pokládá tuto změnu za „*přínosnou*“.

Práce jako diplomová obstojí. Navrhuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako „dobrou“.

V Praze, 15. září 2012

JUDr. Doc. Petr Pithart